

SZEGEDI NAPLÓ

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS IRODALMI NAPILAP.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 14 frt — kr. | Negyedévre 3 frt 50 kr.
Félévre 7 frt — kr. | Egy óra . 1 frt 20 kr.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

Iskola-utca, Pfann-féle ház, 21. sz.
Bérmentetlen levelek csak ismert kéztől fogadtnak el.

HIRDETÉSEKET

és nyilttéri közleményeket a kiadóhivatal
méréselt árjegyzék szerint számít.

Fönt és lent.

Szeged, okt. 31.

Már szinte elhitte mindenki, hogy szó sincs a kormányválságról és hogy Szapáry gróf még sokáig fogja számlálni az ő megszámlált napjait. Hogy rögtön a Hentzi-szobor megkoszoruzására való meghívás visszavonása és e kérdésben a kabinetnek, a pártnak visszavonása után sem látta Szapáry elérkezettnek az időt, amikor mennie kell, azt gondoltuk, ime céljt ér a kapaszkodással, ha rövidebb időre is. Hanem ennek a gondolatnak vége. Befejezettnek kell tartani a Szapáry Gyula bukását és azt, hogy máról-holnapra terjedhet már csak a kormányzata, mert akit úgy védelmeznek a félhivatalos ujságok, mint őt, az félhivatalosan el van veszve, arra nézve még csak egy van hátra, a hivatalos lap, mely meghozza a fölmentését — akár saját kérelmére is.

Ösmetetes, hogy az a „saját kérelem“ rendszerint a kikerülhetetlen kényszernek hatása alatt születik. És Szapáryra nem is egészen új keletű ez a kényszer. Kezdődik a közigazgatási javaslatok csufos elbukásán, folytatódott a Hentzi emléke iránti szolgálai kegyeleten és végződik ott, hogy a szabadelvű kormány feje gyalázatosan megalkuszik a szabadelvűségre, mely természetesen sohasem la-

kott a szívében és agyában, mely sohasem lelkesítette és sohasem foglalkoztatta.

De arról van szó tulajdonképen, mi a biztos jelensége annak, hogy Szapáry teljeseu a végére jutott politikai hitelének és hogy miután eljettette a nemzet, a közvélemény, a pártja és a kabinetje, visszavonhatlanul el fogja őt ejteni a korona is, melynek bizalmát szintén alaposan eljátszotta.

Hivatkozhatnánk a Szapáryval való teljes leszámolásban arra a híres bécsi ujságra, a Neue Freie Pressére, mely csodálatosképen még mindig közelebb jár a magyar kormány pozíciójának ösmeretéhez, mint a mi nagyképtű félhivatalosaink. De inkább ezekre a komoly félhivatalos ujságokra hivatkoznak, melyek fűlsiketítő karban zengik Szapáry állásának szilárdságát és vádolják a nemzetet és a képviselőházi ellenzéket, hogy fájdalmat okoztak a királynak és vétkeztek az uralkodóház iránt való loyaltás ellen.

Ez az, ami bizonyossá teszi a Szapáry bukásának befejezettségét. Ez a végső eszköz, amihez nyulnak a sugalmazott ujságok. Minden áron azt akarják elhitetni, nem is a nemzettel, mert az úgy sem hiszi, hanem a bécsi körökkel, hogy akik ma az ellenzéken vannak, akik nem a Szapáry zászlójára esküsznek, azok mind illo-

yalisak, azok mind forradalmárok, akik nem akarják elősmerni, hogy a közös hadsereg a mi urunk és parancsolónk, akik nem tudtak lelkesedni a Hentzi hőstetteiért és nem akarják kitörölni a nemzet szívéből a vágyat és a törekvést, hogy önálló és független legyen.

A denuncziálásnak már nem szokatlan utja az, melyen a hivatalos sajtónak ez a manővere azok ellen fordul, akikből nem halt még ki az alkotmányos érzés és az önértzet. Rendesen úgy van az a kormányválságoknál, hogy el akarják fordítani a király bizalmát a legjobb és legloyalisabb pártoktól és hazafiaktól. És a cél az, hogy ha bukunk is a főnálló kormányzat egyénei, maradjon meg legalább a rendszer és a kompánia. Az a kompánia, mely kézről-kézre adja a többséget és amely nem szakítja meg a barátságot a befentes ujságiró haddal.

Ugy áll a dolog, hogy az ellenzéket és annak vezéreit, különösen pedig Apponyit denuncziáló sajtó nem annyira Szapáryt védi és tartja már, mint az utódját, akinek csak honosságra fektet sulyt, tudniillik arra, hogy a jelenlegi többségből való legyen. Ezért kell végig fujni tizféle változatban azt a nótát, hogy az ellenzék keserűséget okozott a királynak és hogy Apponyi a függetlenségi

A „SZEGEDI NAPLÓ“ TÁRCZÁJA.

Makó város története.

(Irta: Reizner János. Kiadja Makó v. közönsége.)

Reizner János szakavatott, munkás tollából egy érdekes új könyv hagyta el a sajtót: egyik szomszéd város, Makó története. Az alföldi városok históriája e könyvvel, a mely Bába Sándor könyvnyomdájából diszes kiállításban került ki, értékes munkával gazdagodott. Makó város közönsége megbízásából írta Reizner ez értékes és becses munkát, amelyről a „Makói Hirlap“ a következő elismerő kritikát és ismertetést közli:

Öszinte és igaz örömmel üdvözljük e könyv megjelenését, mely városunk multjával ismerteti meg közönségünket s kimutatja, hogy Makó lakossága a multban a haladás eszméi iránt mennyire fogékony volt. Talán fogékonyabb, mint a jelenben. Szabadságáért mindenha lelkesedni tudott s azt, ha kellett, vére árán is megtartotta vagy szerezte vissza. E könyv olvasása által a város őseinek elismerésre méltó tetteit ismerjük meg, melyből erőt és kitartást merithet a jelen nemzedék is a további küzdelemre Makó város jövő fejlődése érdekében.

Köszönettel tartozunk a Somogyi-könyvtár tudós igazgatójának, Reizner János urnak,

hogy tüzetes s minden apró részletet felölelő kutatása által városunkról ily terjedelmes monografiát nyújtott. Eseményről-eseményre haladva a fontosabb történeti korok keretében mutatja ki Makó fejlődését; minden állítását okmányokkal igazolja, sokra hivatkozik, sokat pedig hozzácsatol a könyv végéhez. Lelkiismeretes munkát végzett, mely elismerést érdemel. Az adatok tüzetes földolgozásán kívül különösen arra is törekedett, hogy könyve a kevésbé tanult emberek által is élvezhető legyen s ez iparkodását is siker koronázta, mert stylusa könnyed, érthető. Egyszerűen ír, a cifra sallangok nem teszik erőltetetté írásmódját, olyan az, hogy minden írni, olvasni tudó ember élvezheti.

A könyvet rövid előszó előzi meg, melyben elmondja szerző, hogy Major Miklós polgármester fölszólítása folytán vállalkozott e munkára s dolgozta föl levéltári buvárlatait és a szétszórta publikációk eredményét. Az előszó végsorai szószerint így hangzanak:

„A sokszor elpusztult, de mindannyiszor új életre kelt és a gyakori sorscsapás daczára is mindegyre gyarapodó ős város történelmét tehát azon hazafiúi óhajjal nyújtom át Makó város lelkes magyar közönségének: hogy abból az elődöknek tiszteleire méltó küzdelmét, az ősök hazaszeretetét és a szülő város iránt való mindekkori áldozatkész hajlamaikat megismerve, az utódok és az unokák is nagy tettekre buzduljanak, s az ősök lelkesedésével és kitartásával küzdje-

nek azon szép és magasztos földatok betöltésén, melyek a haladás, az anyagi jólét és szellemi emelkedés terén Makó város magyar közönségére a jelenben és a jövőben várakoznak“.

Aztán Makó város elnevezéséről értekezik a szerző. Régi neve Felvölnek volt, csak a XIII. század végén cserélte föl Makóra, illetőleg Makófalvára, mely elnevezését Makó bántól kapta. A Makó névnek főszava valószínűleg perzsa eredetű s annyit jelent, hogy dicső. De nem lehetetlen az sem, hogy Makó Árpádkori személynév és valamely martyrologiai névnek apokopálása.

Makó már a népvándorlás korszakában is lakott, benépesített telephely volt s később szent István korában a Csanád nemzettség birtoka. Már hatodfélszáz évvel ezelőtt, illetőleg már az Árpádházi királyok idejében ugyanazon a helyen feküdt, amelyen ma áll. Lakosai földesuraik engedelméből a szigorú jobbágy-sorsból kiemelkedtek, bizonyos szabadságokra tettek szert és némi függetlenségnek örvendhettek. A török hódoltság alatt Kamber bég volt az uruk. Ebben az időben Makón összesen 300 ház volt, lakosai mind magyarok voltak. A török uralom alatt sok szenvedést kellett kiállaniok. A reformáció tanai Makón nagyon korán és gyorsan terjedtek. Abády Benedek és Kis István nyerték meg Makót a reformációnak, és pedig oly sikerrel, hogy Makó az egyik református esperességnek székhelye lón. A török hódoltság alatt föl-

